

solzne oči, zardela ušesa in zmršene lase, sta jo ubrala domov. Razjasnil se jima je bliskoma ves položaj med Petrom in Vidom. Toda Peter je bil urnejši od njiju; Cirila je zgrabil z eno roko, Janka z drugo, jima pobral kvarte in oddelil zasluženo plačilo . . .

Pela je tudi doma pri Vidu, Cirilu in Janku brezovka.

Kvarte, kvarte! Naši trije junaki so vas izpoznali natanko, in pristudile ste se jim.

Gonili so zopet na prejšnje mesto na pašo ter se poprijeli pastirskih iger. Od kraja so se malo sramovali pred sodrugi kakor da se jim bere z obraza, kaj so napravili in kakšno plačilo so prejeli.

Iz mladih dni.

Piše in riše *Fran Selski*.

I.

Gotovo pogreša marsikateri izmed mladih bralcev zdaj v »Zvončku« takih podob, kakršne je v njem priobčeval prvo in drugo leto prerano umrli Frančišek Dobnikar. Ta mladi umetnik je bil, kakor ste morda že tudi sami opazili na njegovih risbah, kaj spreten v peresnem risanju. Potegnil je na papirju le nekoliko glavnih črt, in slika je bila narejena. In kako dobro je vse pogojeno na nji: vse kakor živo, nič posiljenega; in dasi tvorijo posamezne predmete le redke, najpotrebnejše glavne črte, se zdi vendar gledalcu, da jih je dovolj, da bi bila vsaka druga poteza odveč. O, tako risati ni lahko! Pač se more hitro in brez truda prerisati taka podoba, ali na tak način ustvarjati dobre izvirne risbe, tega je zmožen le malokdo. To kaže, da je bil Dobnikar nadarjen in kot samouk že jako dobro izurjen risar. Toda neizprosna smrt ga nam je odvzela za vselej, in s tem je tudi končano nadaljnje priobčevanje njegovih lepih slik v »Zvončku«.

Ker se dado Dobnikarjeve slike, kakor že zgoraj omenjeno, prav lahko prerisavati, in si zamore s takim delom naša pridna šolska mladina pridobiti izdatnih uspehov v risanju, sem se odločil, da bom odslej poizkušal posnemati Dobnikarja v risanju ter od časa do časa narisal kako podobo za »Zvonček« po njegovem risarskem načinu. Pa kaj bi narisal, da bi bilo primerno za vaš ljubki list in da bi vam ugajal? Ej, čemu tako vprašanje! Saj sem bil tudi jaž nekoč mlad, življenja vesel, razposajen, nagajiv in zvedav kakor ste zdaj vi! Le za trenutek se mi je treba ozreti nazaj v dobo veselih in brezskrbnih otroških let, pa mi priplavajo pred oči premnoge lepe žive slike z zdravimi in radostnimi mladimi obrazi, ki mi vse kličejo: »Nariši menel! Nariši menel! Nariši menel! . . .« Ali vseh naenkrat ne morem

upodobiti na papirju kakor fotograf, ki kar tisto okroglo okence na svojem stroju odpre in zapre, pa ima naslikano vse, kar vidi pred seboj!

Za danes sem izbral in narisal za vas pričujočo sliko, ker se mi zdi primerna za ta čas. Mislim, da ste že uganili, kaj vam kaže. »Slepe miši love«, mi odgovarjate. Da, slepe miši love! To igro posebno radi igrajo otroci v kmetiških hišah pozimi, ko je zunaj debel sneg, in so v topli sobi sami s svojo varuhinjo — staro mamico ali babico. Kmalu se naveličajo, mirno sedeti okrog peči in na peči. Gorka mlada kri jim ne pusti, da bi tako mirovali. Zato vsi poskačejo na tla ter se začno igrati »slepe miši«. Kogar zadene žreb, tisti si mora dati zavezati oči z ruto in tako »slep« loviti druge, ki v samih nogavicah in po prstih tiho okolo njega skačejo ter

ga dražijo in mu nagajajo, kakor kateri more in zna. Le pogledjte sem na sliko, pa boste videli, kako se to godi! Deklica, ki je menda njegova najstarejša sestrice, se bo zdaj-le dotaknila z ruto njegove oddaljene roke, da bo mislil, da se je sam zadel z roko ob obleko kakega skrivalca in hitro skočil na ono stran, da bi ga ujel; bratec pa ga pošegeče zadaj za vratom z leskovo šibico, in nato oba nagajivca tiho pobegneta v nasprotni kot. Najmlajša sestrice pa je najrajša kje blizu babice, in ker je ta rekla, da naj pri skrivanju ne plezajo na klopi, pod mizo in na peč, da se tam kateri ne pobije ali pa ne pade, se je skrila pod klop pri peči za babičino krilo, kjer se ji ni bati, da bi jo zasačil »slepi« mišji lovec. — Natančneje vam ne bom popisoval te igre, ker vam je najbrž že dobro znana. Ako pa kdo

izmed vas vendarle želi zvedeti kaj več o nji, mu bom rad postregel v eni prihodnjih številkih.

Zdaj pa naj pripomnim še to-le: Moja današnja slika pač ni tako dobro narejena kakor so Dobnikarjeve; ali, ko boste vi toliko znali risati, boste že nekaj znali. Zato vam bo gotovo v prid, ako marljivo prerisujete tudi moje risarske izdelke.

Ah, zvonijo . . .

Ah, zvonijo, ah, zvonijo;
pa komu tako lepó? —
Moje rože, mlade rože
danes smrtno poč gedó . . .

Tihe sapice jesenske
jim zavele so z dobrav,
rosnosolzna vsa je trava,
zadnji diha jim pozdrav . . .

Bogomila.

Ptica in lisica.

Basen. Spisal *Rajko Levin*.

Lisica je ujela ptico. Že ji preti smrt. V tej sili si izmislila ptica zvižajočo ter reče lisici: »Ljuba tetka, večkrat te love psi in ti tudi večkrat načno kožuh, da jim komaj uideš. Ko bi znala po zraku letati, bi te psi nikdar ne mogli ujeti. Če me nekoliko izpustiš, pa te naučim letati po zraku. Potem me pa pojej; da bi ti le teknilo!«

Lisici se je dobro zdelo in rada bi znala letati po zraku, ker bi potem lažje lovila ptice. Zato izpusti ptico ter ji reče: »Nauči me hitro, potem te pa pojem.«

»Tako! Dvigni se, tetka, tako-le v zrak in odleti,« odvrne ptica in odleti.

Lisica pa gleda žalostno za letečo ptico, ki se ji smeje in vpije: »Tetka, dvigni se in odletil!«

